

Марійка: Та що нам з того, коли ось Галя не можуть іти на пробу!

Микетей: Що то не може, мусить іти!

Галя: Ні, дядьку, дитини нема при кім лишити.

Антін: Хіба би ви Микетею були ласкаві.

Микетей: Що я громадський урядник маю дітей пильнувати? А мій мельник-баба що на то скаже? Га?

Марійка: Зробіть ласку Микетею.

Микетей: Ні!

Антін: Послухайте Микетею!

Микетей: Ні!

Галя: Микетею, як би ваша ласка!

Микетей: (вже м'якше) Ні!

Мартуся: Я хочу, щоби дядько Микетей мені мені байку сказали!

Галя, Марійка, Антін: А що дядьку Микетею?

Микетей: Що? дитини послухаю, а вас ні! Ну, ну, я вже знаю, що ви "дядькасте", як Микетей треба. Вже я ся лишу і як мені не будете добре співали, то вам кажу! Або ви знаєте співати? Прийде до чого, то все забули і реєнтій аж волоссе рве з лисої як коліно голови. Тої пісні, щосьте співали тамтого разу, вже ані тямки нема! Знаю я вас, знаю!

Марійка: А ми вас знаєм Микетею! Та за то,